

In het honderdste nummer van Oikos trakteerden we op extra veel poëzie. In de bijdrage van Marc Tritsmans deed een zetduivel een gedicht verdwijnen en een ander verschijnen onder de verkeerde titel. Daarom publiceren we met plezier beide gedichten, elk onder de juiste titel.

Marc Tritsmans is milieuambtenaar en werd al meermaals bekroond voor zijn prachtige poëzie, waarin de natuur een wekerend thema is. Vorig jaar verscheen alweer zijn dertiende bundel *Alles* is hier nog (Nieuw Amsterdam, 2020). — J.G.

MARC TRITSMANS

Op wandel

Zoals pas het statig bewegende water de rivier tot rivier maakt, zo geeft enkel deze langzaam aan mij voorbijglijdende wereld betekenis aan wie in mij huist en zich al te graag verborgen

houdt. Terwijl mijn voeten door het landschap gaan en mijn ogen op precies het juiste ritme dit zacht verschuivende uitzicht in zich opnemen wordt opnieuw duidelijk dat mijn aanwezigheid

hier nooit iets meer, iets anders kan zijn dan een fluisterend, eerbiedig gesprek met de aarde. Zoals in het verfijnde mechaniek van een Zwitsers

horloge houden rust en beweging, veerkracht en beheersing elkaar wandelend in balans. Stroomt tijd zo vanzelfsprekend langs en door me heen.

Verrader

Ik ga niet naar de stad. Ik ontvlucht haar
wanneer ik maar kan. Mijn kompas wijst
van nature de andere, zachtere kant op.

Weet mijn lichaam – wellicht meer dier
nog dan mens – dat het buiten het bereik
van die kleverige tentakels moet blijven

uit de buurt van dat zuigende, suizende
brommende zwarte gat. Waar aarde
bruut en hooghartig het licht werd

ontnomen en voorgoed het zwijgen
opgelegd. Als een verrader van mijn
eigen soort wil ik elders de wereld

vinden zoals hij was en zal zijn zonder
ons. Een heldere, simpel levende plek
van dieren, planten, bomen en water.